Яка то краса ракети що освітлюють ніч
Вони підіймаються на власну вершину
І схиляються щоб подивитись униз
Це дами що танцюють поглядом в якому все і очі й руки й серце
Я впізнав твій усміх і твою жвавість

Це також щоденний апофеоз моїх Веронік що коси їх стали кометами
Ці перезолочені танцівниці належать усім часам і всім народам
Вони розроджуються раптом дітьми що тут же й помирають

Яка краса усі оці ракети
Та було б далеко краще якби їх було більше
Якби їх було мільйони і щоб мали вони
Абсолютне й відносне значення як літери в книзі
Та й так воно гарно неначе життя покидає вмирущих

А все-таки краще було б якби більше
Дивлюсь я на тую красу що з'являється й тут же зникає
Здається мені ніби я втрапив на сяйний бенкет
Що голодна земля дає сама собі
Вона роззявляє широкі жаждиві роти
На той людожерний пир Валтасарів
Хто б міг подумать що так розцвіте людожерство
Що треба стільки вогню щоб засмажить м'ясиво людське
Тому в повітрі так любо сказав би смаженим пахне
Це був би чудовий бенкет якби небо теж їло з землею
А то воно душі самі ковтає
Який там наїдок із душ
Отак аби тільки вогнями барвистими пожонглювати

Та я із своєю ротою влився траншеєю в тихість тягучу війни
Час від часу вогненними криками засвідчую мою присутність
Я собі вирив корито і розтікаюсь по ньому навсібіч тисячними ручаями
Я в траншеї переднього краю але стаю всюдисущим чи тільки ще

починаю
Започатковую справу грядущих віків
Важко здійснити її ще важче ніж міф про Ікара-літавця

Завітую вікам історію Гійома Аполлінера
Що бувши на війні умів повсюди буть
У тилових містах в блаженному пленері
І в решті світу

У тих що помирають плутаючись по дротяних загорожах
В жінках гарматах конях
В зеніті і в надирі на півночі й півдні на заході й сході
І в окремішнім пеклі цього нічного бою

Але було б далеко краще
Коли б усі ті речі повні мною
Могли наповнити й мене
А це на жаль не так
Бо я повсюди в цю хвилину
А в мені крім мене самого нема нікого і нічого